

TANDORI DEZSŐ

Hitman

„Hitman” nincs a szótárban, a szótárban nincs.
De hát ember nem ad lónak olyan nevet, hogy Úgy Jól Ötvenen Túl.

*

- Nem ad, öreg, lónak ember olyan nevet, hogy... - mondom. Mondja a haver: - Te csak...!

*

Hogy én csak tudom, én tudnám, tudhatnám. Én még Diana testőrének is elhiszem, hogy nem emlékszik; nekem „ami történt, nem történt”, ezt én inkább tudnám lónak névül adni, névül, azaz hogy minden elévül, Ami Történt Nem Történt.

*

- Na, csak annyi történt, hogy nem emlékszek. - Ezt is a kocsmában mondom, egy másik nap, a haver bólogat.

*

- Onnat - mondom, így mondom -, hogy leléptem a járdáról, semmire se.
- Ha emlékszel, mi? - mondja a haver, kér nekem még valamit, amit akarok, amit G. úr a pult mögül úgyis adna szívesen ingyen, de jó, legyen megkérve.

*

- Nincs az - mondom megint egy másik nap -, hogy valami nagy nap lett volna az a nap - mondom -, mindegy, hogy most akkor a táskámban ott volt, hogy „Friss földszagok”, olyan nincs - mondom a havernak -, hogy az ott akkor véd, de hát - (vagy; már nem tudom, hogyan mondtam) - az is lehet, nem volt olyan nehéz a kézirat.

- A Hitman már benne vót? - kérdi a haver; mert két nap múlva mindenki tud a balesetről.

*

- Nem volt benne a Hitman, az már a következő lenne - mondom egy másik havernak választékosabban -, az az a könyv lesz, hogy *nekem nem kell*, tudod - mondom -, az van, hogy ha a hármabefutót kombinálják, és van, mondjuk - mondom egy havernak, aki odalép hozzánk, és fogalma sincs az eddigiokról; nem baj! mondom -, az van, hogy van tizenöt ló, mit tudom én, van, mondjuk, tizenöt, erre te egyet kiemelsz első helyre - és biztosítom őket,

én sosem játszom ilyet, én teljesen egyhúrú vagyok, én vagy egyet megrakok, vagy jól, vagy kicsit, vagy nagyon, vagy rosszul –, mondom (mondom neki), itt nem rakok gondolatjelet, mit tudom én, forog a gyomrom, nem az emléktől, mondom, nem emlékszek, össze se kavarodik, csak fekszem aztán az előszobában, senki nincs itthon, mikor magamhoz térek rám van dőlve egy svéd asztal, egy Ikea, tiszta rozoga, nevetünk. Aki ló neked nem kell, haver, mondom, és itt már összeverekednek a dolgok, mindenképpen, aki neked nem kell, hát arra mondod... (Nagyon jól lehet beszélgetni velük. Egyből mondja az első haver, hogy „erre mondod, hogy *nekem nem kell*”).

*

Mondom, erre mondom, és egy másik alkalommal kérdi egy másik haver, „és neked erre ez kifűjt, a Hitman miatt...bocs, a baleset miatt”.

Mondom, Hitman az „elütő”, „slágeres”, „sikerfiú”, „bérgyilkos” megszállottabb (így mondom) jelentésben van, de mondom, a szótárban nincs; kérdik, akkor honnan tudom, hogy ez a lónév, bocs, ez a szó, mondja a negyedik haver (nem számozom őket tovább!), milyen jelentésben van. Hát ez az.

*

– Azt akarod mondani – mondja a haver –, hogy kihagytad a Hitman nevűt, ott mindent visszanyertél volna, még nem volt késő, és utána is csináltál ezt-azt, jót, de a vége az lett, hogy mindent elvesztettél, csak ültél a padon az utolsó előtti nap, számoltad a fekete autókat, a piros autókat, a lapos autókat, a magas autókat, és hazudtál egyet a Királyi Léginek, hogy baleset érte a mamát otthon, egy autóbaleset, és hogy te akkor megalkudtál istennel, mikor a Hitmant nem játszottad, akkor alkudtál meg, hogy az autó nem vágott el *elváágólag*, mondja a haver, nem gyűrt be, repültél csak egyet, felmentél, végigestél az előszobában, magadra rántottad a svéd asztalt, magadra és a táskádra, amiben ott volt a Hitman-kézirat...

Nem, mondom a havernak, a Hitmant még meg kell írnom, abban a síri kéziratban („Friss földszagok”) ez még nem volt ott, nem is lehetett.

*

Hahaha, mondja a haver, nem kellett neked a Hitman, aztán (a haver horgász) ekkorát nyert (mutatja), és most, hogy ez egy alku volt.

Így, ez a havertől egy mondat. Fogalmam sincs, nem tudom. Valakinek elmesélem, hogyan volt pontosan a verseny; a poén nem ez lesz.

*

Mondom, júliusban és sose szokok (így mondom) oda menni, oda kellett menni, előtte máshol voltam, minden jól sikerült, egyből sejtettem, a főpróba sikerül, az előadás beszarol.

Besszaróbia, mondja a haver. És, mondja, mind elvesztetted, amit a főpróbán nyertél, mi, és amit tavaly óta.

Mondom, mind, de, mondom, itt vagyok, a glazúr ment le épp csak a könnyökömről, két hétig sánta voltam a bal lábamra, de még csak az se volt, hogy jobbról rántott volna meg a Trabi, ahol a sérvhegem van, balról rántott meg; na persze, mondja a haver, egy Trabi balról, a másik azt mondja, írj bele a novellába, hogy neked csak egy Trabant jutott.

*

Most ezt beleírtam a novellába, egy novella furcsa dolog. Lányok ebbe a novellába nem véletlenül nem férnek, Lochsong, a Nagy Lány, az Öreglány, akit szintén nem fogadtam vén fejjel lett sztár a sprintben, ennyi minden van, kétezer ilyen dolog van, a haveroknak tized se lehet elmesélni, már mennek bulira, az ásatásokhoz napszámba, vagy dartzozni. A novella furcsa dolog, mert a novellával ki lehet b...ni, ha nem írod meg, hogyan süttött a nap a Fő Kensington Utcán, mikor már Sambashalambát kihagyta lezseren, rajta visszajött volna az előző napi alap vesztes, eleve nem kellett volna kimenned a szerepre, nem fizettek semmit, szinte semmit, és már a múltkor is tudtad, hogy te nem hogy szerepre, de annyira nem akarsz menni, hogy találkozzunk a Kálmán utcában fél nyolckor. Olyan is lett. Emminaskarmasupert játszottad, mert felébe kellett játszani, duplájába ennek kellett volna a Sambashalambát, az lett volna egy indulás. Egyből eldobtál egy összeget, a pénzre mondtad, hogy nekem nem kell. Ezt már magamban mondom, rég eljöttem a kocsmából. Úgy is végeztél, mondom vigyorogva. Mert ép minden tagom. Ép minden tagom, de nem mind-egyik kell (nekem).

*

Mesélem ezeket a gondolataimat a havernak, azt mondja, ne példálózz, én húztalak fel. Mondom, honnét? Azt mondja, az úttestről. Mondom, ez aztán a novellának jó fordulat. Ilyet kitalálni se lehetne.

*

Mondom, álljunk meg. Elmondom neked a Hitmant. De a haver olyan, hogy nem lehet neki ilyeneket elmondani. A házunkat homokfújta, a kő alapzatot, amit a falfestők két hónap múlva felfalfirkálnak megint olyanokkal, hogy BMO, értsd, Budakalászi Művész Osztag, és SEán és bAmfiSH és Fuijh és ChOAl. Ezeket firkálták eddig, és a haver, persze, a mi pénzünkért, homokfújta a dolgokat, mi fizetjük. A Hitmanen meg mindenben (lónévnek nem jó – pláne így – a SEán és a Huhi és a Cruáth) ezért kéne nyerni, kellett volna. De a havernak nem bírom elmondani, hogy nekem ez a lelki életem van.

*

Hogy van az, hogy a Hitman és Társai veszteségi ügylet (elvesztettem, amit tavaly szeptembere óta építgettem, holott nem akartam építgetni), ahogy istennel megvolt (holott a franc akarta) az alku, hogy ez nekem, mit tudom én, jó-e még a mondat, a jó mondat külön nem kell nekem, hogy ez nekem azt

hozta, hogy végképp hírem-közöm nem lesz Hitman és Hochsong dolgokban. Ilyen fegyelméleten tanáros visszacsatolással fogalmazok. Különb is gondom lesz rá a – kurta – továbbiakban, hogy elbeszélésemet példanovellaként lehessen oktatni. Ha arra sor kerülhet.

*

Sok kerülhet-e arra, nem kérdezi így ezt a haver, dehogy provokatív (még annyit is hagy, nyögjem ki, poénkodásnak, hogy a „Friss földszagok” kézirat volt a táskámban, oldalzsebében meg Black Death cigaretta, hahaha), nem mondja, hogy már ő mondaná, mi is volt, de az Olvasót is nyilván ez fogja érdekelni. Mintha ebből egy francokat is megtudna azt, helyre tolhatna bármit (helyre, tétre, befutóra).

*

Most már én is könnyen tréfálkozom, hogy „én születtem befutóra tolni azt”. Csak befutót játszom, mindig. Nekem csak egy Pismány van a világon, egyszer egy Pismány nevű lovat eltaláltam, 787-et dobott 10-re, de nem innen van ez. Alapállagom győzedelmeskedik.

*

Elnézem, Szimpire gyűjtva, az aszfaltot, ahol egy ellapított galamb hever, és pontosan tudom, mi a hely a fentebbi szellemeskedésnek, Omagh, Tüköry(i) utca: végtagok szanaszéjjel, végtagjáték, mondom intellektuálisabb havernak. Itt lehettek volna a vérfoltok, ezen az aszfalt a Trabit le kellett volna emelni rólam. De így se érzek semmit.

*

Az messze volt attól, mondja a haver, nem ez volt. Egy, mondja, azt tudod, hogy tök be voltál b...va. Mondanám, ez nem lényeg, mert voltam már tök be sokszor, és 59 éve járok át itt, kevés híján 59 éve, így, és tudom, amit tudok. Be szoktam tudni saccolni a kocsikat, mondom így.

*

Tudsz, amit tudsz, mondja a haver, és emeli poharát, de azt nem tudod, mi történt. Nem, mondom, egy óra alatt viszont kialudtam magam, leráztam a svéd asztalt, utána megnéztem a Rex felügyelőt. Na, az volt, mondja a haver, hogy a Trabant is hibás volt, te meg hát nem a zebrán akartál át, mondja. Itt senki se megy a zebrán át, mondom, de hagyom ezt, a zebrán is ütnek el, vili, mondja a haver, valaki más mondja: „Rohannak, mint az állatok! Még hogy zebra...” – „A zebra is állat”, mondja valaki. Nem intellektuális a társaság, bár a homokfúvó haver nagyapja orvos volt, és ő bőven intellektuális, most ez mégse az, senki se mondja pl., hogy „elszaladt vele a zebra”. – „Az égbe, egyenest isten élébe.”

*

Mondom, alku volt ez istennel, ha van ilyen, vagy tök véletlen volt, mert kaszinó kártyajátékot játszunk itthon (és pont senki se volt itthon! mi lett volna? Senkimet se találták volna meg, ha begyűr a Trabi, a haver azt mondja, még az se igazán fenyegetett, „most elmondjam?”, ezt kérdezi), és én a Hitman helyett egy Casino Captive-ot játszottam. Már túl voltunk a Tüköry(i) utca robbantásán, „hitman”, aki azt csinálta, nekem nem kellett. De kaszinók előtt járok el minden nap, nekem azok se kellenek, a Hitman 4/1 állt, négyszeres pénz, a Casino Captive (jó eséllyel) 8/1, 10/1, hát persze, hogy őt pakoltam meg, fele pénzzel, mint a Hitmant kellett volna, én barom, reggel a szaklapban egyből a Hitman képét láttam, egy öklömnyi dinamit, az a kép, aligha bírza a véletlenre, ilyesmi az aláírás. És M. J. Kinane viszi, az ír champion, direkt átjön ezért a lovaglásért, múltkor is ő nyert a Hitmannel, szintén a szuper „B” kategóriában, és Rockstar Lady, akinek a neve előtt kilenc (!) győzelem áll, kilenc darab egyes, mind az E és az F kategóriákban, messze „lent” érte el a sikereit, tiszta megtévesztés, hogy egyáltalán indul, és a tulajék ráadásul azt mondják: „Rockstar Lady nem tartozik nekünk semmivel”, vagyis bőven a várhatók felett teljesített már. De erre én, a Tüköry u. miatt, meg mert én barom, hát én barom, kihagyom a Hitmant.

*

S hát, így kezdi mondatát egy tizenhetedik haver, s hát isten épp ezért mondta (na, ez nagyon intellektuális), tartozom én ennek a hapsinak.

Most érdekel akkor, mi történt veled ott, vagy nem érdekel.

*

Érdekel, érdekel, mondom a havernak, aki felhúzott a járdára (bár már magamtól is felszökkentem volna). Semmi se derül ki az elbeszéléséből.

Biztos piás volt ő is (vagy sem), de itt nem a pia számított. A park felől jöttél, mondja, beléptél, a zebránál járt a Trabi. Későn fékezett, mondom. Az lehet, mondja a homokfúvós haver, aki felhúzott akkor (jó vicc, „az lehet”, így aztán az egész – hát mi az egész, így mi), és fékezett, aztán már fékezett, „nem akart elütni” (még szép), de ahogy fékezett, a kocsi kormányozhatatlan lett. Nem, nem, így a homokfúvós haver, az a hapsi tök rosszul reflexolt. Ezt mondja. Mintha üldözőbe vett volna téged, arra nyomult, amerre menekültél. Ebből se emlékszem semmire. De, de! A végén vízszintesbe állt, igaz? Így van, mondja a homokfúvós haver. És megérintett? Meg, meg, elütött, de csak épp hogy.

Mondtam neki, így a homokfúvós haver, kell itt magának egy helyszínelés, zsaruk, mentők, minden? Látja, saját lábán megy be a kapun. Hála az égnek, mondta a hapsi, fejcsóválva elhajtott.

Most így látom kettőnket: saját lábamon megyek be a kapun, a Trabantban pedig egy fej csóválódik. Fújatok a homokfúvós havernak egy szódát a borára, rendelék neki még egy nagyfröccsöt, meg is volnánk.

Szerencse, hogy nem volt nehezebb a táskám, mondom, de hát olyan boldog voltam a kézirattal, hogy nem lett volna szívem bármit melléje pakolni, így a bevásárlást – krumpli, egyebek – elmellőztem.

*

Bukás Hitman kihagyásával, mesélem hülyén nevetgélve (megint valaki mással álldogálunk a pultnál, hallgatóság is van), de akkora, mint egy divatos BUXI-DAXI, bukás az úttesten. De talpraálltál, mondja valaki, nem volt nagy az ütés, na. A *hit*. Nem viccelődünk olyan értelemben, hogy „nem volt nagy a te hited”.

Ősz jön, tél, kibírhatatlan összezártság (magammal, másokkal), nem tudok hová menekülni, mibe, kikhez. A lovak kifújtak, mondom nyakra-főre. Azt viszont, hogy „nincs hová”, nem mondom. Azt röstelltem. Tele lesz, ennyit mondok csak, emberi közelséggel az életem, hahaha, gitt-remény-szeretet. Nézegetjük majd a fotókat „az én Londonomról”, válogatunk, mi jó a könyvbe. De utcám filmje üres.

